ELOA

din Kotilähetyksen Julkaisu No III. Helmikuulla 1920

Kotilähetysjohtokunta:

Pastori Alfred Haapanen, esimies, 505 Reservation St., Hancock, Mich.

Opettajatar, neiti Miina Perttula, pöytäkirjuri, Hancock, Mich.

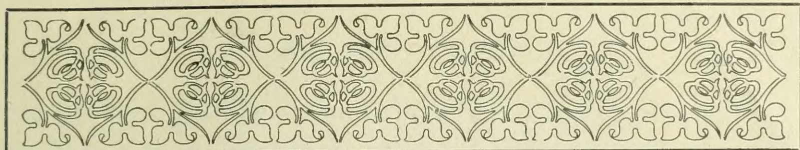
Pastori V. Kuusisto, lähetyskirjuri, Crystal Falls, Mich.

Pastori V. Koiwumäki, yleinen kirjuri, Box 908, Ely, Minn.

Lähetysrahastonhoitaja on Mr. Isaac Wargelin, 808 Franklin St., Hancock, Mich.

Sisällys:

Hancock, Mich. 1920
Suomalais-Luteerilaisen Kustannusliikkeen Kirjapainossa.

Huokaus Herralle.

(Weisataan kuin wirsi 211).

Suo, Herra, että eteesi,
Mä polwistua woisin,
Ja Sulle suuret syntini
Nöyrästi tunnustaisin.
Sä ainoa oot armias,
Wapahtaja laupias,
Kaikille katuwille.

Oi, kun mä muistan syntini,
Niin itku silmän täyttää.
Ja Sinun pyhä lakisi,
Mun tuomituksi näyttää.
Woi, katso, Herra puoleeni,
Ja anna anteeks' syntini,
Suo rauha sydämeeni!

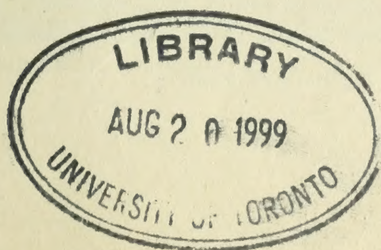
On sydämeni saastainen,
Ja raadollinen aiwan;
Kuitenkin minä waiwainen,
Sun etees kannan waiwan,
Ja huudan puolees, Jeesuksen'
„Mua auta, rakas Jeesus!"

Heikkoa ethän ruokoa,
Sä, Herra, murrennakaan.
Ei kynttiläistä suitsewaa,
Sun armos' sammutakaan.
Näin sanassasi todistat,
Sen myöskin aina wakuutat,
Kaikille murheisille.

Kuolithan, Jeesus, puolestan,
Kun mailman synnit kannoit.
Suo, että omaks' omistan,
Ne lahjat, mitkä annoit,
Ja armost' elän ainiaan,
Käyn uskon kautta kunniaan,
Min walmistit Sä mulle.

Taiwaassa sitten ijäti,
Ja lakkaamatta aina,
Kauniisti soipi wirteni,
Kun poistui mainen waiwa.
Siellä kuoroon pyhien,
Yhtyä saan mä, enkelten,
Ijäksi, ijäks' — amen.

V. Kuusisto.

"Tule kiireesti alas."

Missä ikänä Jeesus liikkuikin ollessaan täällä alhaalla, levitti hän aina siunausta ympärillensä. Syntinsä tunteville ja katuville hän julisti anteeksiantamusta, murheellisille lohdutusta, heikoille ja aroille sieluille hänellä oli kehoituksen ja rohkaisun sana. Vielä hän antoi ruumiillistakin apua, sairaat hän teki terveiksi, kuurot kuuleviksi, mykät puhuviksi, sokeat saivat näkönsä ja rammat rupesivat kävelemään.

Jeesuksen kulku osui aina sinne, missä hänen apuansa tarvittiin ja häntä etsivät sielut odottivat. Sakeus etsi ja halusi tavata Jeesusta ja sitä varten oli kiivennyt tuonne puuhunkin. Jeesus huomaa hänet siellä ja antaa Sakeukselle tuon ihanan kutsun, „tule kiiresti alas, sillä tänään minun pitää olla sinun kodissasi." Sakeus noudattaa heti kutsua ja rientää iloiten Jeesuksen kanssa kotiinsa. Täällä elämän Herra saa julistaa, „tänään on pelastus tullut tämän kodin osaksi". Jeesus tuo äärettömän siunauksen, autuuden ihanan tuonnon jokaiseen kotiin ja jokaiseen sydämeen, joka on uskossa avautunut hänelle.

Jeesus on sama tänään kuin mitä hän oli kääntymykseen ja uskoon tulleen Sakeuksen päivinä. Luonnon silmillä emme häntä täällä näe, mutta hän on sittenkin keskuudessamme. Hän lähestyy meitä sanassaan ja sakramenteissään. Siellä missä viljellään näitä armon välikappaleita ja otetaan sana vastaan, siellä Jeesus kirkastuu vieläkin syntein sovittajana ja autuuden tuojana.

Evankeliumin levittämistyö on sentähden kallista, kun siinä lähestyy meitä itse elämän Herra Jeesus Kristus. Pakanakunnan synkkään pimeyteen on innolla levitettävä evankeliumin valoa. Kristikunnassa on huolehdittava, että evankeliumin valo saa hohdettaan tuoda jokaiseen sopukkaan. On uudistettava voimalla Jeesuksen kutsua, „tule kiireesti alas!" Tule esiin etsivä sielu, tässä olen aivan luonasi, olen tullut juuri sinua tapaamaan. Tule alas sinä syntisraukka, olen tullut ottamaan syntisi pois. Jeesuksella on vieläkin riittävästi armoa ja anteeksiantamusta.

On monta kolkkaa kansalaistemme keskuudessa tässä maassa, suuriakin suomalaisseutuja, joissa ei vielä julisteta Kristuksen evankeliumia. Jeesusta etsiviä ja toivovia sieluja löytyy näissäkin paikoissa ja niitä ilmaantuisi enemmän, jos saisivat kuulla evankeliumin julistusta. Velvollisuutemme on sitä heille toimittaa. Tässä on kotilähetyksellä tärkeä tehtävänsä, viedä sanomaa kansalaisillemme, erityisemmin etäi-

Kotilähetysjohtokunta.

simmillä seuduilla asuville veljillemme ja sisarillemme, todistaa että elämän Herra on vieläkin matkalla, hän kulkee kylissämme ja kaupungeissamme, etsii eksyneitä ja auttaa tarvitsevia.

Heikosti vielä kuuluu äänemme. Voimamme ovat vähäiset. Työmiehiä on vähän. Lähetysmielikään ei ole vielä oikein palavaa. Laajat työvainiot ympäröivät meitä ja varttovat touvon tekijöitä. Ehkä olisi valaisevaa esittää joitain tilastoillisia numeroita ympäröivästä työmaastamme. Esitän muutamia sellaisia viime kirkolliskokoukselle esitetystä Kotilähetyksen vuosikertomuksesta:

Kansalaistemme lukumäärä alhaisemman arvion mukaan	350,000
Kirkkokuntaamme ja kirkkomme pappein hoitoon kuuluvia	37,736
Kirkkokuntamme läheisemmässä kosketuksessa olevien kanssa yht.	50,000
Toisiin kirkollisiin ryhmiin kuuluvia yhteensä	40,000
Kirkollista väkeä yhteensä	90,000
Ulkopuolella kirkkoa olevia kansalaisia	260,000
Kirkkokunnassamme on pappeja	40
Merimieslähetyksen palveluksessa nykyään	3

Muutamia maallikkosaarnaajia näitten lisäksi.

Työmiesten puute on suuri. Kipeimpiä tarpeita tyydyttämään tarvittaisiin vähintäin 10 pappia. Näitten sijoitettuja hetimiten toiset saman verta.

Aineellisia varoja luonnollisesti tarvitaan myöskin runsaasti kotilähetystyössä. Kansalaisemme ovat hajaantuneina laajoille aloille, tuhansien mailien laajuudelle. Kun työmiehiä lähetetään, niin matkakuluihin m. m. menee suuret summat rahaa.

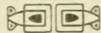
Aineellista avustusta meillä on toivo saada melko runsaasti „United Lutheran" kirkkokunnalta kotilähetystyöhön, jos asia nyt, kuten näyttää lopultakin johtuu hyvään päätökseen. Jos tämä toteutuu, emme voi siitä muuta sanoa kuin, että se on Jumalan johdatus ja suuri siunaus kirkkokunnallemme ja Jumalan valtakunnan työlle enemmän kuin kolmannesmiljoonaa käsittävän kansamme keskuudessa. Silloin voimme laajakantoisemmin ruveta tekemään kotilähetystyötä.

Mutta meidän oman kirkkomme ja sen jäsenten velvollisuus on ensi sijassa herätä tekemään voitavansa Herran työssä. Sentähden kuuluu Mestarin kutsu, „tule kiireesti alas". Etsi itse Herraa ja ota hänen kutsunsa vastaan, että tulet pelastetuksi ja riennä sitten nopeasti Herran kutsua noudattaen hänen viinimäkeensä työtä tekemään. Nyt on aika kiirehtiä. Huomenna voi olla jo myöhäistä. Jeesus on matkalla ja on

pysähtynyt juuri sinun luoksesi sekä kutsuu sinua. Mutta ellet ota hänen kutsuansa wastaan, niin hän menee ohitsesi ja woi olla mahdollista, ettei hän enää palaa luoksesi.

Tule siis kiireesti alas! Jeesus kutsuu.

A. H.

"Niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta."

Genetsaretin järwen itäpuolella korwessa waeltelee elämän Herra. Paljon kansaa rientää hänen tykönsä. Ne tulewat esiin kaukaisista kylistä, etäisistä majoista. Mahtoi siinä olla yksinäistenkin kotien asukkaita, tuollaisia unohdettuja, hyljättyjä. Kun sanoma kuului ihmeellisestä Natsaretin profetasta, kun he huomasiwat ihmisten käywän hänen ympärilleen, hawahtuiwat hekin. Ja niin wanhukset ja sairaat yrittiwät päästä nuorten ja terweitten kanssa Jeesuksen luokse, tuon suuren armahtajan, tuon merkillisen parantajan tykö. Ehkäpä he apua saisiwat, tawalla tai toisella jotain hywää kokea. Jo hämärä aawistus saawutettawasta onnesta, sisäinen pelastuksen kaipaus rinnassa he ryhmittywät Jeesuksen ympärille. Tuliwat niin lähelle kuin saattoiwat päästä woidaksaan oikein kuulla, woidakseen ottaa wastaan siunauksia mailman Wapahtajalta.

Nähdessään nuo wanhukset, nuo sairauden runtelemat, nuo synnin ekshyttämät, syntihaawojaan sairastawat, waltaa säälintunne Jeesuksen. Ja kuka woisikaan mitata tämän taiwaallisen rakkauden säälintunteet, kun hän siinä seisoo tuon joukon ympäröimänä, hän suurin kaikista lähetystyöntekijöistä ihmisten keskuudessa! Wilahduksen tawoin ewankelista tuossa tilaisuudessa pääsi tuntemaan Wapahtajan sääliwää sydäntä. Ja siksi hän kertoo: „Jeesus näki paljon kansaa, ja hän armahti heitä, sillä he oliwat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta," Mark. 6: 34.

Kuinka paljon on meidänkin siirtokansamme keskuudessa etäisiä asutuksia, syrjäisiä kyliä, unohdettuja koteja. Tarkoitan hengellisessä merkityksessä, Jumalan waltakunnan työhön nähden. Emme ole jaksaneet, emme ole ennättäneet tai aina emme ole tahtoneetkaan heille ewankeliumin sanomaa wiedä. Ja kuitenkin olemme siihen welwoitettuja ollen etuwartioita ewankelis-luterilaisen kansamme keskuudessa. Tehtäwämme on sitäkin tärkeämpi — suuri lähetystehtäwämme — kun tiedämme, että on kaikkialla niitä maan „hiljaisia", jotka Israelin lu-

nastusta odottawat. Ja niin paljon on toiwomisen waraa monin-paikoin. Kun wain Kristuksen mielessä sanaa saarnaataan ja pyhiä sakramenttejä hoidetaan, kaswaa ijäisyyden wilja, tulee sato korjattawaksi Isän aittoihin.

Tarttuwa kulkutauti oli muutama kuukausi sitte wienyt perheen isän hautaan. Se oli tapahtunut syrjäisessä seudussa wierasten ihmisten keskuudessa. Mailien päässä oliwat lähimmät kansalaiset. Seurakuntayhteyttä ei ollut. Ei ollut sitä, joka ewästäisi poismuuttawaa ijäisyyteen ja siunaisi hänet haudan lepoon. Kun sitte käwin lähimmässä suomalaispaikassa jumalanpalwelusta pitämässä, oli tuo leski lastensa kanssa neuwotellut itsensä sinne pyytäen, että seuraawana päiwänä käytäis siellä haudalla. Hän halusi, että hänen omalla kielellään saataisiin hauta siunatuksi. Ajamme sinne hiljaiselle hautausmaalle aamun wiileässä ilmassa. Kuinka pyhä olikaan tuo hetki tälle surewalle leskelle. Kuinka kauan hän oli murheellisessa mielessään sitä ajatellut, että isän hauta saisi kirkollisen siunauksen. Unohtumaton on minullekin tuo hetki ja näky: Mustiin puettu kalpea äiti itkien hautakummun ääressä, nuorin lapsi sylissä, kolme muuta ympärillä, äidin waatteista pidellen. Mutta kuinka kiitollisina he lähtiwätkään nyt elämään, kun isä, joka oli ollut niin hywä heille, jäi siunattuun multaan lepäämään. — Hekin oliwat „niinkuin lampaat, joilla ei paimenta ole". Eikö niin, ja eikö sydämemme liiku säälin tunteista tuollaisia tapauksia ajatellessamme?

Jospa meillä olisi enemmän rakkauden mieltä, tuota Herran pyhää tulta sydämissämme. Siinä on kotilähetystyönkin woima, sen ydin, että säälimme, että rakastamme lähimäisiämme Wapahtajan rakkauden lämmittäessä meitä. Tarwitsemme hengellistä wiisautta, Jumalan woimaa ja rakkautta, tehdäksemme kalista lähetystyötä, wiisautta, että huomaisimme, missä meidän apuamme tarwitaan ja miten sitä on tarjottawa, rakkautta ja Hengen woimaa, että woisimme todella uhrautua ja jotakin aikaan saada. Näitä lahjoja elon Herra antaakin runsaasti. „Ei Jumala lahjojansa eikä kutsumistansa kadu". Mutta olemmeko me pyytämässä, asetummeko Herran eteen hiljaisuudessa wastaanottamaan hänen siunauksiansa. Ja kun lahjaksi olemme saaneet, kuuluu Herran kehoitus, että me myös lahjaksi antaisimme.

Allekirjoittaneen on Herra johdattanut työskentelemään Lännelle, jossa Jumalan waltakunnan työ suuressa määrin on juuri kotilähetystyötä. Kun täällä laajan Lännen „hajaannuksessa" toimii ja matkustelee suomalaisten keskuudessa, tulee mieleen entistä painawimpina Mestarimme sanat: „He owat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimanta".

Kymmenien ja satojen mailien etäisyydessä toisistaan, usein vaikeitten matkojen takana, asuu kansamme lapsia usein aivan pienissä ryhmissä. Suuret vedet, korkeat vuoret tai synkeät metsät näitä eristettyjä ympäröi. Siellä yksinäisyydessä haihtuu helposti ennen saadut vaikutukset sanasta. Ja ne, jotka kaipaavat ylhäistä isänmaata, ikävöivät sielussaan päästä joukon kanssa käymään Herran kasvojen eteen. Mutta tilaisuuksia puuttuu. Ympäristö on välinpitämätöntä tai on seurakuntayhteys armonvälikappaleiden käyttämiseksi ehkäistyy käytännöllisten vaikeuksien vuoksi. Niin pyhät toimitukset saattavat jäädä tekemättä. Sana ja sakramentit tulee laiminlyödyksi. Ei ole Herran tulen sytyttäjiä. Se ilmenee siinä, että on sananjulistajia, jotka esim. sakramenttien merkitystä liewentävät. Toiset taasen himmentävät evankeliumin kirkkautta opastaen eksyviä kansamme lapsia vedettömille lähteille, kuiville laitumille. — Kun tätä kaikkea ajattelee, kun lisäksi huomaa, että lapsia jää kastamatta, nuorukaisia löytyy, jotka eivät ole rippikoulua käyneet, unohtaneena äidinkielensäkin, tulee mieleen sanat: „Niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta".

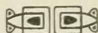
Heitä etsimään, opastamaan, neuvomaan, on sananmukaisesti mentävä „korpeen erinänsä", Vapahtajan esikuvan mukaisesti. Ellei aina ole suuria joukkoja ympärillä, on sittekin tehtävä työtä sielujen kalleuden vuoksi. Yhdeksänkymmentä-yhdeksän on jätettävä, jotta yksikin voitaisiin korvesta löytää ja Isän kotiin johdattaa. Ihanaa ja innostavaa on huomata, kuinka suurella halulla tuollaiset yksikseen jääneet korven asukkaat kuuntelevat Hyvän Paimenen ääntä, nauttivat taivaan valtakunnan herkkuja, kun niitä tarjolla on. Silloin toteentuu, että Herra ravitsee himoitsevaisen sielun ja täyttää isoovaisen sielun hyvyydellä, Ps. 107: 9. Korpi ja erämaa alkaa vihoittaa, missä Herran armovirrat lasketaan vuotamaan.

Mutta niitä on perin harvoja, joita Herra saa lähettää korpeen kadonneita huutelemaan takaisin Isän luokse. Ja vähän on meillä sitä ajatusta, kuin Kristuksella Jeesuksella oli, Fil. 2: 5. Oman tahdon pyyteet, itsemme säästäminen, oman mukavuuden etsintä ynnä muut seikat ehkäisevät työtämme hajalla asuvien ja eksyksissä kulkevien hyväksi. Rakkaus sieluja kohtaan johti elämän Herran itsensäkieltämisen waivaan, kärsimyksiin. Jospa tuon saman rakkauden valtaamina yhä useampi voisi jättäytyä sielujen pelastustyöhön meidänkin keskuudessamme. Tarvitsemme sellaisia nöyriä ja palvelevaisia aseita Herran kädessä, jotka eivät omaa parastansa etsi, jotka voivat itsensä unohtaa ja uhrata sekä Jumalalle kunnian antaa. Lähde sinäkin, ystäväni, lähde rukouksessa, lähde Kristuksen rakkauden kehoittamana Vapahtaja-

si askeleissa korpeen tekemään kallista kotilähetystyötä. Sinulla on warmaan erämaa aiwan wierelläsi. Ei tarwitse kauaksi kulkea lähetysmatkoja tekemään. Wieläpä on omassa sydämessäsikin raiwaamatonta korpea. Ja samoin on laita läheisen ympäristösikin. Omassa kodissamme on niin paljon synnin routaa, turmeluksen rikkaruohoa. Aletaanpa kotilähetystyö yhä uudestaan oikeasta paikastaan. Jumala herätelköön meissä surun ja säälin tunteita oman ja lähinnä meitä olewien sieluntilan suhteen. Kun Jumalan huoneesta tuomio ja parannus alkaa, sitte olemme warustetut ulompanakin toimimaan.

Aiwan warmaan saat tuntea iloa siitä, että täytät Herrasi käskyä: Tehdä ewankeliumi tunnetuksi kaikille. Ja kerran saat riemulla tuoda lyhteesi sinäkin, joka wain wähäisiä korsia kannoit täällä alhaalla Jumalan elowainiolla.

J. V. Kawa.

Onko tulta lampussasi?

Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle; ja kuinka hartaasti soisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Luuk. 12: 49.

Jeesus Kristus oli oikea kotilähetystyöntekijä, puhuaksemme hänen waelluksestaan maan päällä. Hän kelpaa esimerkiksi jokaiselle lähetystyöntekijälle.

Hän oli wäsymätön työssään. Aamulla warhain tapaamme hänet rukouksissa Isänsä kanssa. Iltamyöhään hän saarnaa, parantaa sairaita ja tekee ihmetöitä. Ei hänellä ole wastaanottotunteja, waan aina on tilaisuus tulla Hänen luokseen. Ei Hän milloinkaan waikeroitse wäsymystään tai työnsä paljoutta, waan iloiten sanoo: „minun ruokani on se, että teen Hänen tahtonsa, joka minut lähetti". Hän iloitsi työssään, joskin Hän sai usein huo'ata ihmisten wastaanottamattomuuden tähden.

Mistä johtui Hänen wäsymättömyytensä ja ilonsa? Warmaan siitä, että Jumalan rakkauden tuli paloi Hänen puhtaassa sydämessään. Rakkaus Isään opetti Häntä olemaan kuuliainen Isän tahdolle aina ristinkuolemaan saakka.

Rakkaus ihmisten kuolemattomien sielujen pelastamiseen teki Hänet palawaksi. Hän ymmärsi ihmissielun arwon. Hän tiesi, että yhdenkin sielun woittaminen merkitsee enemmän kuin koko maailman woittaminen.

Jeesus tuli samaa tulta heittämään maan päälle, ihmisten sydämiin. Tätä tulta Hän sytytti opetuslastensa sydämiin. Mestarinsa esimerkkiä seuraten he pilkasta ja wainosta huolimatta saarnasiwat ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta. Tuli syttyi maan päällä. Rakkauden ja rohkeuden tuli syttyi Jeesukseen uskowien sydämissä, wihan ja wainon tuli wihollisten sydämissä. Siellä missä edellinen tuli saa palaa woimakkaasti, palaa jälkimäinenkin tuli woimakkaammin. Eiköhän tässä liene syy miksi on niin paljon penseyttä ja kylmyyttä tänä aikana kristikunnassa. Kristuksen tuoma tuli ei saa ihmisten sydämissä syttyä. Ulkonaista innostusta ja puuhaa on paljon. Ihmisiä saadaan innostumaan moneen ulkonaiseen hywään pyrintöön. Monasti ajatellaan tämän olewan sitä tulta, jota Jeesus tuli tuomaan tänne maailmaan.

Jeesus osoittaa, että me tarwitsemme tulta ennenkaikkea Hänen nimensä tunnustamisessa (w. 8). Jeesus tuli maailmaan kirkastamaan Jumalan nimeä. Hän sanoo omilleen: „Niinkuin Isä minut lähetti, niin lähetän minä teidät". Meidän on kirkastaminen Herraa Jeesusta Kristusta maailman Wapahtajana ja Lunastajana, sillä muuta nimeä ei ole taiwaan alla, jossa ihminen tulee autuaaksi. Maailma ei tule parannetuksi ulkonaisilla korjauksilla ja parannuskeinoilla. Se tarwitsee ristin ewankeliumia, joka ainoastaan woi parantaa särjetyitä sydämiä, laskea wangit wapauteen ja tuoda Herran otollisen wuoden.

Puhutaan nykyään kansojen liitosta, maailman ainoana toiwona. Raamattu osoittaa meille, että Jeesus Kristus on asetettu kansojen liitoksi (Jes. 42: 6). Kun Jeesusta Kristusta waan tunnustettaisiin kaikkialla Herraksi ja Kuninkaaksi, niin heti muodostuisi sellainen liitto, joka pysyisi. Kerran on se aika koittawa.

Lukijani, onko lampussasi tulta? Onko Jeesuksen rakkaus saanut sytyttää sydämeesi uuden elämän? Ehkä sanonet: „Sydämeni on niin kylmä, rauhaton ja iloton". Ehkä wielä elät syntiesi pimeydessä. Katso Golgatan ristille! Jumala on suuressa rakkaudessaan lähettänyt Poikansa sowittamaan syntisi. Jeesuksen Kristuksen weri puhdistaa sinut kaikesta synnistäsi. Anna tämän ewankeliumin walon paistaa sieluusi, silloin haihtuu sieltä synnin ja kuoleman pelwon uswat, ja Jumalan rakkaus täyttää sydämesi rauhalla, ilolla ja halulla todistamaan Hänen armostaan muille.

Uskowa weljeni tai sisareni! Palaako tuli lampussasi? Onko sydämesi haluna kertoa Jumalan rakkaudesta syntisille, wai tyydytkö wain siihen, että itse saat elää Jumalan rakkaudessa. Kuinka woit olla lewollisella mielellä, kun näet ympärilläsi lukemattomien waeltawan ian-

kaikkista tulta kohti. Saakoon Herran tuli syttyä sydämessäsi, ettet tyhmänä neitseenä joutuisi owen takana ottamaan osaa huutoon: „Herra, awaa meille“.

Jos syttyis' jo se tuli ratki,
Min' Jeesus tahdot palamaan!
Jos saisi tuta maailmatki
Jo Herran rauhan rinnassaan!

Sä tule, Jeesus, luokse kaikkein
Ja rakkaudellas lämmitä,
Ett' hätää omaa ynnä weljein
Me alkaisimme sääliä.

Kaikille saata armon ääni,
Suo waltakuntas lewitä,
Niin että maailman joka ääri
Wois kiitokseesi syttyä!

J. F. S.

Mr. J. Salmu,
Kotilähetyksen maallikkosaarnaaja.

"Kukoilkaat, niin teidän sielunne saa elää!"

(Jes. 55: 3.)

Antakaamme profeetta Jesaian tässä hetkisen puhua omilletunnoillemme. „Kuulkaat, niin teidän sielunne saa elää", sanoo hän. Mitä on kuultawa? Jumalan sanaa on kuultawa. Jumalan sana puhuu meille ihmisille kahdesta asiasta. Nimittäin: kuolemasta ja elämästä. Elämästä olemme joutuneet pois synnin kautta, ja „synnin palkka on kuolema", sanotaan raamatussa. Kaikki ihmiset owat syntiinlangenneina joutuneet kirouksen alaisiksi Jumalan edessä. „Ei ole yhtään, joka hywää tekee, ei ainoaakaan". Että ihmiset tulisiwat edellä mainitun asemansa oikealla tawalla tuntemaan, oli tarpeellista, että Jumalan wanhurskas wiha syntiä wastaan saatiin ilmi lain antamisella. Apostoli Paawali sanoo: „En minä muutoin syntiä olisi tuntenut, ellei lain kautta: sillä en minä olisi himostakaan mitään tietänyt, ellei laki olisi sanonut: ei sinun pidä himoitseman". Room. 7: 7. Edellisestä huomaamme, että me raukat olemme waipuneet niin sywälle syntiin, että me itsestämme emme sitä tietäisi, ellei Jumala sitä sanansa kautta ilmoittaisi meille. Taas apostoli sanoo: „Mutta synti otti tilan käskystä, ja kehoitti minussa kaikkinaisen himon: sillä ilman lakia oli synti kuollut". Room. 7: 8. Profeetta Jesaias on oikeassa siinä, että Jumalan sanaa kuulemalla wasta woi ihmisessä synti herätä eloon.

Mitä edellä olen sanonut kuolemasta, että sen täytyy Jumalan sanan ilmoittaa meille Jumalan lain rikkojille, niin samaa on sanottawa elämästäkin. Profeetta sanoo: „Kuulkaat, niin teidän sielunne saa elää". Waikka koko maailman woimat ja wisaus koettaisiwat yhdessä rauhoittaa lain särkemää omaatuntoa, niin siitä ei mitään lähde. Täytyy waan saada kuulla Jumalan sanaa. Jumalan sana yksin waan puhuu elämästä. Jos mihin päin tahansa käännämme ajatuksemme ja katseemme täällä kuoleman majoissa, niin aina jää todistus omaantuntoon, että kuolemaa kohti waellamme. Mutta jos kuulemme Jumalan sanaa, niin se puhuu elämästä. Ja Jumalan sana lupaa elämän jo täällä kuoleman maassa. Mutta elämä täällä on wain toiwossa, eikä katselemisessa. Usko on se käsi, jolla wastaanotamme, niin kuoleman tunnon, kuin elämänkin. Uskon kautta tulemme wanhurskaiksi Jumalan edessä. Uskon kautta ymmärrämme, että olemme syntisiä. Uskon kautta pääsemme puhtaiksi synneistämme. Kun kuulemme Jumalan sanaa, niin siitä syntyy usko. „Kuulkaat, niin teidän sielunne saa elää". Kuulkaat wain. „Usko tulee kuulosta". Usko ei tule itsestään. Sitä ei kukaan woi itse tehdä, eikä ottaa. Usko syntyy sanan kuulosta.

Mitä sitte saamme, kun kuulemme ja uskomme sanaa? Sanaan uskomisen kautta saamme syntimme anteeksi Jeesuksen kuoleman, hautaamisen, ja ylösnousemisen kautta kuolleista. Hän tuli synniksi meidän edestämme, että meillä olisi rauha. Sinä ehkä kysyt: „kuinka saan rauhan? ja miten löydän Jeesuksen?" Ystäwni! Kun kuulet ja uskot sanaa, niin silloin sinulla on Jeesus. Olethan lukenut Johanneksen ewankeliumin neljännen luwun. Siinä kerrotaan kuninkaan miehestä erittäin opettawainen esimerkki. Hänen poikansa on kuolemaisillaan. Hän menee Jeesuksen luo, rukoilee Häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa. Mutta Jeesus ei mene hänen kanssansa. Mitäs Hän sitten teki? Hän antoi hänelle sanan, sanoen: „Mene, sinun poikas elää". „Ja mies uskoi sanan ja meni".

Kuulenpa sinäkin, ystäwäni! Tuo mies opettaa meitä, millätawalla päästään osallisiksi armosta ja wältetään kuolema. Ainoastaan kuulemalla ja uskomalla sanaa. „Mene, sinun poikas elää". Mies ei saanut mitään nähdä, ei Kristus mennyt hänen kanssaan. Ei hän saanut mitään lääkkeitäkään wiedäkseen sairaalle pojalleen. Ei hän saanut mitään tuntea. Jeesus ainoastaan sanoo: „Mene, sinun poikas elää". Näin on meidänkin waeltaminen. Tuntuipa ja näkyipä mitä tahansa. Olkoonpa parannukseni niin kelwotoin kuin se onkin, minulla on kuitenkin Jumalan sana. Oi, kuinka tärkeätä on kristityn aina muistaa, että Jeesusta yksin kuulemme, joka sanassa meille puhuu. Kristitty saa monenkinlaisia tunteita tuntea, mutta sana pysyy aina paikallaan. „Kuulkaat, niin teidän sielunne saa elää", sanoo profeetta.

Mutta kuinka kuulemme, ellei ole saarnaajia, ja ellei heitä lähetetä. Että saarnaajia lähetetään, on aiwan wälttämätöintä. Sanaa ei woida kuulla, ellei ole saarnaajia. Paljon samoilee meidänkin kansalaisiamme. warsinkin awarassa Lännessä, joilla ei ole saarnaajia. Yksi osa ei halua enää sitä kuullakaan. Toiset taas kaipaawat sitä, mutta owat siellä niin suurena wähemmistönä, että eiwät kykene pieninä joukkoina saarnaajaa omin woimin aineellisestikaan pitämään paikkakunnillaan. „Tule Makedoniaan ja auta meitä", kuuluu huuto monelta Lännen paikkakunnalta. Kirkkokuntamme Kotilähetyksen tuleekin tarkoin ottaa huomioon noita rukouksia. Olkoon niinkin, että joltain taholta olisi tulkittu Lännen opettajawoimain riittäwän, ainakin toistaiseksi, mutta tämän kirjoittaja tietää aiwan tuoreista kokemuksistaan, että se ei ole koko suuren Lännen kansan, tai Jumalan sanaa kaipaawan kansan ääni. Oikea rukoilewa ääni kuuluu sieltä: „Lähettäkää meille saarnaajia". Sellaisia paikkoja owat äärimmäisessä Lännessä: Needley Californiassa ja Fort Bragg ympäristöineen Californiassa, puhumattakaan koko suu-

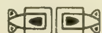
resta Montanan waltiosta, jossa ei ole olemassakaan opettajaa suomalaisilla. Seattlessa on tälläkertaa opettaja, josta kiitos Herralle. Pastori Aarne V. Halla näkyy siellä perustaneen seurakunnan; mutta kaikin tiedämme, että hänen kutsunsa on toisaalle. Hän lähtee omain suunnitelmiensa mukaan Suomeen ensi kewäänä. Kotilähetyksen on pidettäwä huolta siitä heikosta taimesta, jonka weli on siellä nyt istuttanut, ettei se taas jää oman onnensa nojaan, ja kuole kuten ennenkin on jo Seattlessa tapahtunut.

Lopuksi wielä pyydän lausua sydämelliset kiitokseni kaikkialle, missä täwin wiime kesän aikana, kun olin lähetysmatkoilla. Jumala antoi meille warsinaisen peltosaran täällä Conneautissa, Ohion waltiota. Kuitenkin on niin monta ystäwää hajallaan, aina Lännen kaukaisia rannikoita myöten, joita rakkaudella muistelen. Etenkin Lännen mailta ja Montanasta kaikuu korwissani ystäwien rukoukset: „Lähettäkää meille opettajia". Olen esittänyt asian Kotilähetyksen johtokunnalle, kuten pyhästi Teille lupasin. Toiwotaan, että johtokunta tekeekin siinä parhaansa, ja samalla rukoilkaamme näin:

„Siis rukoilkaamme Jumalaa
Suuresta armostansa,
Meit' että wielä wirwoittaa
Hän täällä sanallansa.
Kun kirkkaasti sen walkeus
Maailmaa walistaapi,
Niin turha ihmiswiisaus
Häpeillen raukeaapi.

Walossa pyhän sanan tään
Me siis waeltakaamme.
Jos Herran tähti hyljätään,
Mist' oppaan toisen saamme?
Ken pimiässä waeltaa,
Sen epäilyttää mieltä,
Sen jalka yhä horjahtaa
Ja wiimein eksyy tieltä."

M. Pesonen.

Tohtori J. K. Nikanderin testamentti.

Warmaan moni ihmettelee, kun puhun tohtori J. K. Nikanderin testamentista. Kaikkihan tietäwät, ettei hän mitään maallista omaisuutta jälkeensä jättänyt. Hän uhrasi kaikkensa — uskonsa woiman, henkensä lämmön, sydämensä rakkauden, maallisen omaisuutensa — siirtokansamme hywäksi. Jos hän olisi uhrannut kokonaisen sekä harwinaisen sitkeytensä kootakseen maallista omaisuutta, niin hän olisi woinut kuolla rikkaana miehenä. Mutta hän katsoi ylön maallisen rikkauden ja katsoi paremmaksi palwella kansaansa hengellisen elämän työwai

niolla. Hengellisenä isänä hän jättikin meille kalliin testamentin. Muistan niin eläwästi sen tilaisuuden, jolloin hän — niin sanoakseni — antoi testamenttinsa.

Se oli Suomi-Synodin riemujuhlain yhteydessä, jotka wietettiin kesäkuussa 1915 Hancockissa. Kun pääjuhlaa siellä wietettiin, niin pyydettiin kaikkia niitä, jotka oliwat olleet mukana, kun Suomi-Synodia perustettiin, astumaan kirkon alttarin ympäri. Sinne kokoontui tohtori J. K. Nikanderin ympärille uljas wanhusparwi. Kiinnyin silloin kahteen henkilöön, joita olisin tahtonut syleillä. Toinen oli tohtori-wanhus, meidän hengellinen isämme. Toinen oli tutisewa 80-wuotinen naishenkilö, joka oli kaikissa kokouksissa ja juhlissa ensimäisenä. Nimitin hänet Suomi-Synodin äidiksi. Kun wanhusparwi oli palannut paikoilleen kirkossa, piti tohtori-wanhus puheen. Se oli tällöin, kun hän — sanoakseni niin — antoi testamenttinsa.

Puheessaan tohtori-wanhus huomautti, että kuluneina 25-wuotena on saarnattu yksinkertaista ewankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta ristiinnaulittuna Wapahtajana. Tulewaisuuteen nähden hän lausui jotenkin tähän tapaan: „Ja muistakaa ystäwät, että te menettelette samoin, jotta, kun wietetään Suomi-Synodin 50-wuotisjuhlaa, woitaisiin samoin sanoa, kuin nyt.“ Tämähän on ihana testamentti! Suokoon Herra woimaa niille, jotka tulewaisuudessa toimiwat kirkkokuntamme esimiehinä, pappeina ja seurakuntain jäseninä, että he uskollisesti täyttäwät tämän testamentin.

Mitähän mahtoi liikkua Tohtori-Sedän mielessä edellämainitussa tilaisuudessa. Muistossa oli hänellä ne monet taistelut, joiden läpi kirkkokokuntamme oli kulkenut kuluneina wuosina. Taistelut oliwat tulleet sisältä- ja ulkoapäin. Kyllähän siinä on ollut taistelua sisäistä kylmäkiskoisuutta ja wälinpitämättömyyttä wastaan, taistelua sitä mielialaa wastaan, joka ei tahdo tyytyä yksinkertaiseen ristin ewankeliumiin. — Sitte oliwat olleet taistelut ulkonaisia wihollisia wastaan. Yrittiwäthän sosialistit kaataa maahan seurakunnat ja moni uskossaan heikko sortui.

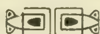
Mutta sitte oli tohtorilla mielessä woitot. Ulkonaiset wihollisct eiwät olleet woineet häwittää ainoatakaa nSynoodin seurakuntaa. Sen sijaan oli kirkkokunta sekä ulkonaisesti, että sisällisesti kaswanut ja waurastunut. Sitte kautta siirtokansan oli saarnattu Jeesuksesta ristiinnaulittuna. Tämä oli tohtorille pääasia.

Mutta mitähän ajatteli tohtori-setä tulewaisuuteen nähden? Hän hengessä näki waarat, jotka nousewat häwittämään tehtyä kylwöä. Onhan kirkkomme Suomessa saanut kulkea werikasteen läpi. Samaa oli-

simme saaneet kokea täällä, jos kirkon viholliset olisivat saaneet vallan käsiinsä. Ainoa keino tätä vaaraa vastaan on yhä uskollisempi saarna rististä, joka julistaa meille Jumalan rakkautta Kristuksessa. — Mutta on toinen vaara kirkolla uhkaamassa sitä ja se vaara nousee sisältäpäin. Ehkä tohtori erityisesti ajatteli tätä. Monessa amerikalaisessa kirkkokunnassa on pappeja ,jotka julkisesti kieltävät Jeesuksen jumaluuden. Heille on ristin saarna tullut pahennukseksi. On merkillistä että sellaiset kirkkokunnat, ennenkaikkia kongregationaalinen, tekevät työtä oikean kristillisyyden perustamiseksi kansamme keskuudessa. — Papit eivät enää saarnaa synnistä ja armosta, vaan kaikista päivän kysymyksistä ja yleisestä politiikasta. Tämä ehkä hetkellisesti tuntuu hauskalta, mutta elämää ei ole siinä saarnassa ja ihmiset eivät saa sitä ravintoa, jota he sydämen sisimmässä kaipaavat. Tämä vaara on uhkaamassa meidänkin kirkkoamme. Mutta tällöin tulee niiden, jotka seuraavat tohtori-vainajan jälkiä, nostaa äänensä yksinkertaisen ristin saarnan hyväksi.

Niin — kallis on tohtori Nikanderin testamentti Amerikan suomalaiselle kristikansalle.

L. R. Ahlman.

Kristittyjen yleinen asevelvollisuus Jumalan valtakunnan työhön.

Jumala tahtoo, että hänen valtakuntansa jäsenet Jeesuksen Kristuksen sotureina tekisivät työtä ja taistelisivat hänen valtakuntansa puolesta. Olemme jo sivuuttaneet ne ajat, jolloin kaiken hengellisen työn kirkon alalla toimittivat ainoastaan siihen määrätyt, ja „maallikkojen" tuli ainoastaan kuulla, totella ja maksaa rahaa. Yleisen asevelvollisuuden suuri aate voittaa yhä enemmän alaa. Kristityn tulee uskoa, että hän kristityksi tultuaan on myös saanut lahjan toisten hyväksi. Me kuulemme Pietarin sanovan: „Palvelkaa toinen toistanne, jokainen sillä lahjalla, kuin hän saanut on" (Piet. 4: 10); ja Paavalin: „mutta kullakin on oma lahjansa Jumalalta, millä niin, millä näin" (1 Kor. 7: 7). Jokainen kristitty levittää uskoansa. Kukin elävä kristitty kysyy: „Voinko minä tehdä jotakin voittaakseni sieluja Kristukselle?"

Kristittyjen vanhempien tulisi ensiksikin tehdä kotinsa Jeesuksen rau-

han ja ilon temppeliksi. „Herättäkää se lahja, joka teissä on!" (2 Tim. 1: 6) kuuluu jokaiselle, joka rakastaa Herraa Kristusta. Ottakaamme huostaamme ainakin joku eksynyt sielu. Jumalan silmissä on suurta, että palwelemme köyhiä, waiwaisia, hyljättyjä, kadonneita, langenneita ja epätoiwoon joutuneita, sillä siten me palwelemme Herraa ja oikein itseämmekin. Kristittyjen tulisi todellakin tehdä uhrauksia ewankeliumin lewittämiseksi Kristittyyn ja pakanamaailmaan. Tämä tehtäwä, joka on etupäässä uskottu kristilliselle seurakunnalle, waatii, kuten tiedämme, paljon rahaa, jonka melkein yksinomaan tosikristityt lahjoittawat. Jospa seuraawat riwit saattaisiwat meidät halukkaammiksi tekemään tämmöisiä lahjoituksia.

Wanhimman kristillisen kirkon woima tulee ilmi sen harjoittamassa rakkaudentoiminnassa. Antamista pyhien tarpeisiin pidettiin kunniana ja jumalanpalweluksen osana. Paljonkin owat olot tässä suhteessa muuttuneet. Otto Funcke sanoo: Nykyaikana tunnustelewat kirkonkäwijät pienimpiä ropoja kukkaronsa pohjalta ja säästäwät suurimmat itseänsä ja rakkaita lapsiansa warten tahi ainakin semmoisiin tilaisuuksiin, joissa julaistaan paperille, mitä herra N. N. on antanut. Silloin lohduttawat he itseänsä „l e s k e n r o w o l l a k i n", jota Wapahtaja niin suuresti ylistää. Mutta tämä pieni ropo ei ollut s e n t ä h d e n niin suuri, että se oli niin pieni, waan koska se oli todellakin uhri ja kiitollisen rakkauden hedelmä. Tuo arwokas ropo köyhän lesken kädessä muuttuu rikkaan miehen kädessä loukkaukseksi Jumalaa wastaan. Meidän antamisemme sekä kirkossa että kirkon ulkopuolella tulee olla jumalanpalwelus, sillä sen tulee olla kiitosuhri. Sen tulee siis olla todellinen u h r i, eikä mikään, joka meille on arwotonta. Sen tulee edelleen olla meidän k i i t o l l i s e n sydämemme teko, jolla me ylistämme Jumalaa hänen sanomattomasta lahjastaan. Tämä meidän antamisemme tulee ennen kaikkea tapahtua i l o m i e l i n. Tämä ilo tulee samassa määrässä, kuin ihminen tulee iloiseksi Jumalan sanomattomasta lahjasta. Tämä nöyrä, iloinen kiitollisuuden henki se se elähyttää wanhan kristillisen seurakunnan rukoukset. Muuan niistä rukouksista on näin kuuluwa: „Ota wastaan, Jmala, tänään uhraawaisten uhrit, niin kuin sinä otit wastaan Aabelin uhrin, Sakariaan pyhän sawun, Korneliuksen almut ja lesken molemmat rowot; niin ota wastaan niidenkin kiitosuhrit j a a n n a h e i l l e i a n k a i k k i s t a t a w a r a a a j a l l i s e n s i j a a n, t a i w a a l l i s t a m a a l l i s e n s i j a a n." Tässä siis tehdään waihtokauppaa. Jumalan lapset antawat maallista tawaraa taiwaallista tawaraa wastaan. He pitäwät sen kunniana, että he saawat antaa Jumalalle ja Jumala ottaa sen wastaan uhrina, koska

se on rakkaudesta annettu, koska se kuwaa sydämen uhria. Antawien puolesta ei rukoiltu Jumalaa antamaan heille korwaukseksi mitään maallista siunausta. Järjellisestä antamisesta ei todellakaan kukaan ihminen ole tullut köyhemmäksi; tuhansissa tapauksissa sattuu aiwan päinwastoin. Mutta tämä jätetään Herran haltuun. Herralta waan rukoillaan iäistä tawaraa ajallista wastaan, taiwaallista maallista wastaan."

Sama henki ilmestyy toisessakin kirkkorukouksessa, kun rukoillaan „niiden puolesta, jotka antawat salaa, ja niiden puolesta, jotka antawat julkisesti; niiden puolesta, jotka antawat paljon ja jotka antawat wähän, ja myöskin niiden puolesta, jotka tahtowat antaa, waan eiwät woi." Tämä on ihanata ja liikuttawaista! Tästä näkyy, että wanhat kristityt owat oikein käsittäneet ja oikein käyttäneet raamatun kertomusta lesken rowosta. Tämä on todellakin wapaamielistä ja Kristuksen hengen kanssa yhtäpitäwää, ettei lahjaa mitata metallilajin, waan sydämen tarkoituksen mukaan. Jospa me oppisimme tämän woidaksemme tutkia itseämme, josko me teemme, mitä me woimme tehdä, ja josko me ilolla teemme, mitä teemme."

Mainitun hengellisen kirjailijan mukaan esitämme wielä iloista antamista koskewia raamatullisia ohjeita, joita meidänkin oloissamme tulisi noudattaa.

Waatimukset kristittyjen rahojen suhteen meidän aikoinamme owat hywin suuret ja tulewat wieläkin suuremmiksi. Eiwät ainoastaan kirkolliset olot tarwitse waroja. Kotilähetys, sisälähetys ja pakanalähetys waatiwat niin suuria summia, että lahjoittamisen ilo aina joutuu uusiin ja waikeisiin koetuksiin. Usein sellaisia henkilöitä, jotka kokoowat Jumalan waltakunnan eri tarpeisiin, pidetään kerjäläisinä, wieläpä nylkyreinä.

Mutta kuinka woi päästä iloiseen lahjoittamiseen? Apostoli Paawali kirjoittaa 1 Kor. 16: 1—2: „Mitä keräykseen pyhiä warten tulee, niin menetelkää tekin samalla lailla, kuin olen määrännyt Galatian seurakunnalle. Kunkin wiikon ensimäisenä päiwänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan, jottei keräyksiä tehtäisi wasta minun tultuani." Apostoli puhuu tässä werosta, nimittäin sellaisesta werosta, minkä Jumala on määrännyt lapsilleen. Todellinen kristitty sanoo: „Jos minä annan mielelläni tahi wastenmielisesti niin paljon maallisen waltakunnan hywäksi, niin enkö minä mielelläni maksaisi iäisen Jumalan waltakunnan hywäksi? Saakoon keisari, mitä keisarille tulee, mutta myöskin Jumala, mitä Jumalalle tulee. Mutta edelleen apostoli ehdottaa, että olisi mak-

settawa määräajoilla jotakin. Koska me olemme heikkoja, wieläpä itsekkäitä ihmisiä, joilla on kaikellaisia lihallisia arweluita, niin ei meidän sowi antaa waan sattumalta tahi miten mieleen johtuu. Määrätyn osan tuloistamme tulisi meidän antaa rakkauden palwelukseen ja sillä tawoin perustaa wasituinen rahasto. On erinomainen asia, että on Jumalan waralta rahasto, joka kokonaan on Herran oma. Kuinka helppoa ja iloista onkaan silloin antaminen pyhien tarpeisiin! Annettakoon tästä rahastosta: 1) köyhille ja hätää kärsiwille, 2) koti- ja pakanalähetykselle, 3) kirkkokolehteihin. Jos kaikki kristityt kykynsä ja warojensa mukaan menettelisiwät tämän suunnitelman mukaan, niin Jumalan waltakunnan asioita woitaisiin ajaa paljoa suuremmalla innolla, woimalla, ilolla ja menestyksellä. Silloin myös loppuisiwat alituiset hätähuudot warojen puutteesta mainittuihin tarkoituksiin, ja arwottomat keinotttelut warojen hankkimiseksi hyljättäisiin.

R. Hartman.

Past. R. Hartman,
Kotilähetyksen matkasaarnaaja.

Suomalaiset eteläisimmissä valtioissa Atlantin rantamilla.

Etelän leppoinen ilmanala ja sen herttaiset talvet sai moniaita suomalaisia perheitä New Yorkista noin parikymmentä vuotta sitten siirtymään maanviljelijöiksi Floridaan, Haile nimiseen paikkaan. Senjälkeen on ilmaantunut useampia suomalaisia siirtoloita Floridan kesämahaan. Tampan lähistöllä, Mexicon lahden rannalla sijaitsee Port Richey niminen suomalainen uutisasutus, jossa kansalaisemme istuttelevat hedelmäpuita ja viljelevät juurikasveja, joita kaiken talvea maasta kaivetaan ja maailman markkinoille lähetetään. Plant Cityn lähellä, sisämaassa, asuu niinikään moniaita pohjolan poikia maanviljelijöinä lähellä toisiaan. Nuorin, viime vuosina ripeästi kasvanut hedelmäviljelys-siirtola on Astor, Jacksonvillestä pohjoiseen vajaan sata mailia, lähellä Atlannin valtamerta. Suomalaisia sitäpaitsi asuu moniaissa Floridan kaupungeissa ammattimiehinä taikka laivatelakoisse työskentelemässä. Jacksonvillessä yksistään asuu pari sataa kansalaistamme. Muutamia perheitä ja yksinäisiä miehiä Tampassa, Tarpon Springsissä, Feroniassa, Banama Parkissa y. m. Kautta maan kuuluisassa kylpypaikassa Palm Beachissä majailee talvisin useita kymmeniä suomalaisia tyttäriä, joko jonkun amerikalaisen perheen palveluksessa taikka työskentelevät suurissa hotelleissa. Suomalaisten lukumäärä arvioidaan Floridassa nykyään mahdollisesti yli tuhanteen henkeen. Yhdysvaltain eteläisistä valtioista tapaa suomalaisia lukuisimmin juuri Floridassa.

Mutta reippaita pohjolan poikia on kulkeutunut myöskin muihinkin etelän valtioihin. Georgiassa heitä nykyää työskentelee laivaveistimöillä ja ammattitöissä Savannah ja Brunshwik nimisissä kaupungeissa, sekä muuallakin joku perhe taikka yksinäinen. Molemmissa Carolinan valtioissa, siellä ja täällä työskentelee harvoja suomalaisia. Useimmat asuvat Charlestownissa ja Georgetownissa. Virginian valtion laivatelakoilla Portsmouthissa ja Norfolkissa työskenteli sotavuosina useita kymmeniä suomalaisia, mutta nyttemmin heidän lukunsa kaiketi supistuu muutamiin harvoihin. Aivan harvinaisen lukuisasti on viime vuosina suomalaisia keräänt yn yt Washingtoniin, Yhdysvaltain pääkaupunkiin, etupäässä hallituksen lukuisiin virastoihin konttoritöihin. Tämä joukko on enimmäkseen tässä maassa suomalaisista vanhemmista syntynyttä väestöänme. Marylandin valtioon on ilmaantunut ainakin kolme suomalaista asutuskeskustaa, Baltimoreen, Anapolikseen ja

Hagerstowniin. Baltimoressa tosin on vuosikymmeniä asunut aina joku suomalainen merimies kansallisuudestaan eristettynä. Delawaren valtioon, jonne suomalaiset ensin Amerikassa asettuivat, ei nykyistä siirtolaisväestöä ole kuitenkaan kulkeutunut paitsi vasta viimeisenä neljänä vuotena, eli maailman sodan aikana. Nykyään asuu melkoinen joukko kansalaisiamme Wilmingtonissa, Chesterissä, Brandywinessa. y. m. Kaikkein huomattavimmin on suomalaisia lisääntynyt sotavuosina Philadelphiaan, jossa viisi vuotta sitten asui tuskin kahtasataa heimolaistamme, mutta nyt niitten luku varmasti on yli tuhannen, jotkut väittävät kansalaisiamme siellä asuvan parituhatta henkeä.

Kotilähetystyön tarkoitus on lähettää saarnamiehiä sellaisille seuduille, joissa ei ole vakituisia seurakuntia, eiväţkä kansalaisemme saa tilaisuutta Jumalan sanan kuulemiseen, sekä jäävät välttämätöntäkin sielunhoitoa vaille. Edellämainitut seudut ovat juuri tällaisia, siis kotilähetyksen luonnollista alaa. Kun tämän kirjoittaja viime kevännä teki lähetysmatkan Floridaan, niin monet siellä asuvat suomalaiset sanoivat ensikerran heidän paikkakunnallaan pidetyn suomalaisen jumalanpalveluksen. Nuorempi polvi englanninkieltä taitavana saattaa mennä Herran päivinä toiskielisiin kirkkoihin, mutta vanhempi väestö jää ikävöiden kotiin. Moni kaihoen yhtyy psalmistan sanoihin: „Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot! Minun sieluni ikävöitsee ja halajaa Herran esikartanoihin. — Näitä minä muistelen, ja vuodatan sieluni eteeni: kuinka minä kuljin väkijoukossa Jumalan huoneeseen, riemu- ja kiitos-äänellä, juhlivassa joukossa.“

Ainakin kerran vuodessa olisi kotilähetyksen toimesta suomalainen saarnamies lähetettävä Floridan suomalaisten keskuuteen, sillä vaikkakin joukossa on runsas murto-osa uskon vastaisella kannalla, kuitenkin löytyy moniaita todella elämää kaipaavia sieluja, joihin voipi sovelluttaa edellämainitut psalmistan valitusrukoukset.

Philadelphiassa on viime talvesta saakka ylioppilas Edward Isaac pitänyt säännöllisiä jumalanpalveluksia sikäläisille suomalaisille, sekä tänä talvena myöskin Camdenissa. Näin ollen, samalla kun mr. Isaac harjoittaa opinnoitaan sikäläisessä jumaluusopillisessa yliopistossa, myöskin palvelee kansalaisiamme ja noudattaa Herran kutsua evankeliumin julistajana.

Jumala tukekoon ja siunatkoon kallista kotilähetystyötämme, että se jaksaisi palvella etäällä asuvia ja hajalla olevia kansalaisiamme lähettämällä heidän keskuuteensa kaivattuja ja odotettuja Herran sanan julistajia.

S. J.

Suomen Merimieslähetysseuran siirtolais- eli kotilähetystoiminnasta pohjoislännellä.

Suomen kristikansa voidaan lähetysharrastuksessansa asettaa lähetyskansojen eturiviin. Pakana-, merimies- sekä sisä- ja siirtolaislähetys on saanut osakseensa kansäkonraisen suomalaisen korvenraatajan sydämen lämpöä ja uhraavaisuutta.

Jo useampia vuosikymmeniä sitten lähetettiin tähän maahan ensimäinen siirtolaislähetyssaarnaaja, joka väsymättömästi matkusteli tämän laajan mantereen ristiin rastiin, etsien kansalaisiamme etäisimmistäkin sopukoista ja saarnaten heille elämän sanaa, sekä kirkollisia toimituksia suorittaen. Kuinka rakastettu onkaan pastori K. Warmawuori (ent. Sahlberg) juuri samaisen uhrautuvaisen toimintansa tähden. Kynnelsilmin ystävät esim. Illinoisin seurakuntapiirissä häntä muistelivat.

Mainittu Warmawuori kierteli myös täällä laajassa lännessä ja pohjoislännellä. Hänen jälkeensä olivat täällä muutamina vuosina „ympärikäymässä" pastorit A. A. Wirtanen ja Eliel Sjöblom, joista varsinkin jälkimäinen tietääkseni kaikista suomalaisista pappismiehistä on tarkimmin kaikki nurkat kolunnut, jopa suotkin rämpinyt. Mutta tähän asti työ oli ollut verrattain järjestymätöntä, kunnes alettiin ymmärtää, että pysywäisimmän jäljen aikaansaamiseksi olisi parasta perustaa seurakuntia, jotka jäisivät kirkollisen toiminnan työjärjestöiksi pappien poistuttuakin.

Niinpä veli Sjöblomin toimesta perustettiinkin seurakuntia Aberdeniin ja Independenceen, tässä Washingtonin valtiossa, mutta kun kirkkokunta käsite oli hiukan sekaisin, liitettiin mainitut seurakunnat (aivan luvattomasti ja epäoleellisesti) Suomen Merimieslähetysseuran yhteyteen. Aberdeenin seurakunta on jo aikaa sitten nukkunut kuolon uneen, mutta Independencen seurakunta on vielä hengissä ja erään Augustana synoodiin kuuluvan suomalaisen papin hoidossa.

Tuli tänne sitten siirtolaissaarnaajaksi pastori Eeli Hakala. Hänen toimestansa täällä maaliskuun 4 p:nä 1910 perustettiin luterilainen seurakunta, jonka luterilaisuuden laita näyttää olleen vähän niin ja näin, koska, kuten pöytäkirjoista ilmenee, pyrittiin innokkaasti pois luterilaisesta käsikirjastakin. Tämä saa selityksensä siitä, että pastori Hakala nuorena ja kokemattomana joutui eräiden vaikutusvaltaisten vapaakirkollisten vietäväksi. Vajaan vuoden tämä seurakunta oli toiminnassa, kun se sisäisten riitelöiden ja pastorin Astoriaan muuton

wuoksi joutui lepäämään, turhaan koetettuansa jonkun aikaa ylläpitää ,wapaata hengellistä toimintaa".

Joulukuun 10 p:nä 1913 owat täällä taas kansalaisemme koolla seurakunnan perustamis- ja elwyttämiskokouksessa. Alaskasta tänne suomen-ruotsalaisen luterilaisen seurakunnan opettajaksi saapunut pastori

Seattlen Suom. ew. lut. seurakunnan kirkko.

J. H. Warmanen on nyt kokouksen johtajana ja walittiin hän wasta herätetyn seurakunnan opettajaksi. Ikäwä kyllä, ei ole pöytäkirjoja muuta kuin kahdesta seurakunnan kokouksesta. Kuitenkin tiedämme, että suomalaisia jumalanpalweluksia on silloin tällöin pidetty tämän wuoden alkupuoleen asti, mutta mitään warsinaista seurakunnallista toi-

mintaa ei ole ollut, waan on se hiljaisesti nukkunut, wapaakirkollisen toiminnan saadessa mukaansa niitäkin kansalaisiamme, jotka sielultansa ja wakaumukseltansa yhä owat isiltä perityn tunnustuksemme ja kirkkomme kannalla.

Tuntien edelläesitetyn seurakuntahistorian, muistui allekirjoittaneen mieleen sanat „jäljet peloittawat". Pitäisikö kahta epäonnistunutta yritystä seurata wielä kolmas samallainen? Pyytäen olla uskollisena Herrallemme ja luterilaiselle tunnustukselleme walitsin työmaakseni Seattlen, koska seuramme johtokunta oli minulle tässä suhteessa antanut täysin wapaan wallan. Kuitenkin on osoittautunut, että olot täällä owat kypsät kiinteälle luterilaiselle seurakuntatoiminnalle ja kansamme on halukas siihen.

Wiime sunnuntaina, 23 p:nä marraskuuta 1919, pidettiin kolmas perustawa kokous ja yhdyttiin yksimielisesti perustamaan Seattleen suomalaista S. Synoodiin kuuluwaa luterilaista seurakuntaa. Osanotto näyttää olewan alusta alkaen melko hywä ja toiwehikkaalla mielellä olemme kätemme auran kurkeen laskeneet. Pääasia on, että Herra saisi armossansa pitää meitä johdatuksessansa, jotta ei mitään luwatonta lihan kiiwautta pääsisi mukaan. Odotamme myös kotilähetystyötä ymmärtäwän ja rakastawan kristikansan myötätuntoa ja esirukouksia työllemme.

Jos lähetysrakkautta ja lähetysuhrautuwaisuutta riittää kristikansallamme, olen warma siitä, että täällä lähitulewaisuudessa saadaan muodostumaan elinwoimainen seurakuntapiiri, joka ennen pitkää woi omin neuwoin omaa opettajaa ylläpitää.

Huolimatta siitä wastawaikutuksesta, jota täällä länsirannikollakin on jo wuosia wieraalta taholta luterilaista kirkkoamme ja toimintaamme wastaan harjoitettu, on osoittautunut todeksi, että kansamme sittenkin, sikäli kuin sille kristinusko ensinkään kelpaa, on pohjaltansa luterilaista kansaa. Lewätköön Herramme runsain siunaus sen ylitse.

Ei meille Herra, ei meille, waan sinun nimellesi anna kunnia, armosi ja autuutesi tähden!

Aarne V. Halla.

Joitakin muistelmia.

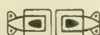
Kuullessani Minnesotan hirweästä tulipalosta, johtui mieleeni yhtä ja toista siltä ajalta, jolloin Pyhäkoulu-yhdistyksen puhujana joku wuosi ennen tulipaloa niillä seuduin liikuskelin. Niinpä Cloquetissa — jonka tulipalo kuuluu kokonaan häwittäneen — kerrottiin eräässäkin ruokalassa pelatun korttia raamatun päällä. — Maailmassa hallitsee syyn ja seurauksien laki.

Kattilajoelta — Kettle River — lähdettyäni oli seuraawa kokouspaikka merkitty Tamarackiin. Asemalle tultua pyysin matkalippua mainittuun paikkaan. Sen saatuani huomautin, etteihän tässä mainita Tamarackia; annettiin uusi huomautuksella, että wälillä oli ostettawa toinen, jolla pääsisi perille. Junan saawuttua astuin siihen, mutta annettuani lipun konduktöörille, sanoi hän: „Olette wäärällä radalla, ei tätä tietä kulteta Tamarackiin". Koetin selittää miten wälttämätöntä oli minun olla illalla siellä ja ihmettelin miksi ei asemalla neuwottu paremmin. Hän neuwoi sitten pysähtymään Lowler-nimisellä asemalla, waikka lippu olikin edemmäksi. Tein työtä neuwottua ja kuulin sitte Lowlerin asemalla, että saisin odottaa ainakin kaksi tuntia. Mietin, miten parhaiten wiettäisin aikani. Siinä istuissani, silmät suljettuina, astui eräs mies asemahuoneeseen. Nukuin „koiran unta" ja ajattelin, etten ole miestä huomaawinanikaan, mutta johtui mieleeni, ehkäpä hän on suomalainen. Kysyin siis: „Oletteko suomalainen?" Johon tulija wastasi: „Joo — ja minä olen warmaankin teitä noutamassa". Niin siinä sitten puhellessa selwesi, että pastori tawallisesti jääpi sille asemalle ja otaksuen, että minäkin jäisin, oli hän tullut noutamaan, muistaakseni oli 7 mailia hänen kotiinsa. Häneltä sain myöskin kuulla, että jos wihdoinkin olisin Tamarackiin matkustanut, niin ei siellä olisi ollut ketään wastassa, eikä kokouksen pidosta olisi tullut mitään. Nyt sen sijaan noutajan luona — nimen olen, ikäwä kyllä, unhoittanut — kokoontui ehkä noin 50 henkilöä, lapset siihen luettuina, ja saatiin wiettää siunattu hetki, m. m. tilattiin pyhäkoululle kirjoja. Oi miten eläwästi tunsin silloinkin Jumalan johdon ja huolenpidon. Seuraawana päiwänä sama isäntä wielä lähti hewosellaan minua hywäntahtoisesti wiemään asemalle — senkin nimen olen unhoittanut — jonne oli 5 mailia. Ja niin en tullut Tamarackin asemalla ensinkään käyneeksi.

„Willistä lännestä", muiden muistojen kera on säilynyt käynti Brinin „kämpällä", Washingtonin waltiossa. Palasin Nyysölästä, jossa olin tutustunut herttaisiin, wieraanwaraisiin kansalaisiin ja onnistuneet

kokoukset pidetty. Laskeusin liikennettä välittävästä autosta alas, vastassa oli nuori poika mukanaan iso kantele. Hän johti minut jonkunlaiseen haaliin tahi kokoushuoneeseen. Siinne kokoontui kiewonen joukko wäkeä, aikaisia ja lapsia sekä joukko nuoria miehiä. — Ajattelin, mahtanewatko nuo nuoret miehet malttaa kuunnella puhettani! Pyysin häntä, joka oli ollut wastassa, soittamaan harpullaan, johon hän waatimattomasti sanoi: „Se on niin tawallista", tarkoittaen warmaankin, että hän paikkakunnan illanwietoissa oli usein soittanut. Sanoin, että olisihan se ainakin minulle uutuus, ja niin hän lupautui soittamaan. Kun sitte hänen wuoronsa illan ohjelmassa tuli, lauloi hän laulun säestäen kanteleella „Hetki Getsemanessa" ja wärsyjen lopulla olewiin sanoihin: „En unhoita" j. n. e. yhtyi aina koko se nuorimies-joukkue laulaen wakawuudella. Hetki tuntui juhlalliselta. Ja minä kun olin epäillyt, josko he häiritsemättä woisiwat kuunnella esitystäni niin wakawasta aineesta kuin pyhäkoulu- ja kristillinen maailmankatsomus-kysymykset owat.

L. M—g.

Yhtä ja toista lähetysasioistamme.

Seattleen, Washingtonin waltiossa, on asettunut asumaan merimieslähetyksen pastori Aarne W. Halla, jonka lyhytaikainen toiminta sikäläisten kansalaistemme keskuudessa on jo tuottanut ilahuttawia tuloksia. Hän kirjoittaa sieltä kirjeessään tammik. 7 p:tä m. m. seuraawaa: „Oheenliitetty — tämän julkaisun 22:lla siwulla olewa — kuwa esittää ostamaamme entistä tanskalaista luterilaista kirkkoa. Herramme suurena lahjana olemme sen wastaanottaneet, sillä sitä owat toisetkin jo koettaneet ostaa, mutta joistakin syistä se ei ole heille onnistunut. Kun tein esitykseni tanskalaiselle pastorille, lupasi hän ilolla tehdä kaikkensa, jotta kirkko jälleen ja wakinaisesti pääsisi palwelemaan luterilaista kirkkotoimintaa. Kauppasumma $1600.00 on niin huokea, että ei rohkeinkaan meistä olisi uskaltanut sellaista edes unissaan toiwoa. Noin wiisi wuotta sitten siihen tehtiin ajanmukainen alakerta, joka tuli maksamaan lähes $1,000.00. Kirkon maa ala, alkuansa 50×100, on kaduntekemisen jälkeen wähentynyt, joten se on enää ainoastaan 50×75. Sitäwastoin on kirkossa täydellinen luterilaisen kirkon sisustus, alttareineen, saarnatuoleineen, urkuineen j. n. e. Olemme siis hywin iloisia ja kiitollisia Jumalallemme sunnuntkestansa. Käteissumma $600.00 on suoritettawa noin parin wii-

kon päästä, mutta on se jo runsaastikin koolla. Jos saamme kauppakamarin suosituksen, koetamme kääntyä liikemiesten puoleen ja toiwomme saawamme welan kokonansa pois. Seurakunnan jäsenet owat innolla ja uhraawaisuudella liikkeellä listoineen — — —. Toiwoni on, että saamme seurakunnallisen työn alkuun wäkirikkaassa, mutta aiwan tulipunaisessa Aberdeenissa, sekä että Indepeneen seurakunta liittyisi kirkkokuntaan ja Seattlen seurakuntapiiriin, saman opettajan hoidettawaksi — — —".

Tällaisia ilahuttawia uutisia alkaa kuulua kaukaisesta lännestä. Mutta että pastori Halla woisi siellä jatkuwasti toimia, tulee kaikkien Kotilähetyksen ja Herran työn ystäwien rientää hänen awukseen rukouksin ja aineellisin awustuksin. Herra hänen alkamaansa työtä siellä siunatkoon!

Pastori R. Hartman, Kotilähetyksen matkustawa työskentelijä, on saapunut takaisin Michiganiin idän waltioista, joissa hän toimi Joulun edellä. Hän tulee nyt aluksi työskentelemään täällä Michiganin konferenssin useissa seurakuntapiireissä ja ulotuttaa sitten myöhemmin matkansa edemmäksikin.

Lähetyksemme „Eloa" julkaisu tulee taasenkin terwehtimään entisiä ja uusia Kotilähetyksen ystäwiä kaikkialla tässä maassa. Se tahtoo kaikille muistuttaa, että meillä on wielä päiwän aika, jolloin woimme työtä tehdä. Siksipä olisikin jokaisen innolla, ahkeruudella ja epäitsekkäällä, uhrautuwalla rakkaudella toimittawa ihmissielujen pelastamiseksi ja Herran nimen kunniaksi. Uneliaiksi ei saisi kenkään tulla, sillä Herran tuleminen lähestyy ja saatanakin tulee rohkeammin esille ihmeineen ja merkkeineen, että jos mahdollista walitutkin eksytettäisiin. Paljon on jo ihmisiä, kuolemattomia ihmissieluja, Jeesuksen lunastamia, jotka kysywät mieluummin neuwoa perkeleeltä, kuin Jumalalta. Herra on kieltänyt m. m. kuolleilta neuwon kyselemisen, ja kuitenkin nykyään rientäwät ihmiset suurin joukoin spiritistisiin istunnoihin kuullaksen edes yhdenkään sanan jonkun, muka kuolleen omaisensa hengen lausumana. Herra warjelkoon meitä sellaisesta eksytyksestä!

Usein kuulee lausuttawan: „Miksi Kotilähetys lähettää matkustawia saarnaajia järjestyneihin seurakuntiin tai sellaisille seuduille, joissa toimii wakinaiset opettajat?" Muutama sana tämän kysymyksen johdosta.

Mielellämme olisimme walmiit lähettämään työskentelijöitä järjestymättömiin seutuihin ja kaukaisimpiinkin sopukoihin, jos wain woisim-

me sen tehdä. Sellaisiin paikkoihin tahdommekin juuri toimintamme ulotuttaa mitä suurimmalla ilolla ja mielihywällä, jos käytettäwänämme olisi joku warma rahasumma. Mutta kun ei sitä ole, niin meidän täytyy ensin ansaita rahat, saada niitä kokoon järjestyneistä seurakunnista, sitten wasta woidaan toimia ulompanakin. Näinhän täytyy tehdä pakanalähetyksenkin. Kristikansan on työtä aineellisilla ja henkisillä waroillaan kannatettawa, muutenhan ei sitä woitaisi tehdäkään. Paka-

Mr. Pekka Aho,
Kotilähetyksen maallikkosaarnaaja.

noita täytyy woittaa Kristukselle, sitten hekin woiwat wasta jotakin puolestaan saman kalliin asian hywäksi toimia ja uhrata.

Joitain kuukausia sitten, saimme eräältä Lähetyksemme matkasaarnaajalta laskun, joka nousi yli kahdeksankymmenen dollarin. Se oli johtunut siitä kun hän oli kuljeskellut enimmäkseen syrjäseuduilla, joissa eiwät tulot wastanneetkaan menoja. Ellei meillä olisi ollut mitään rahastoa, mistä olisimme suorittaneet tuon tappion, niin olisi työskentelijä joutunut kärsimään sen omana wahinkonaan.

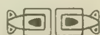
Woidaksemme saada kokoon edes pienenkään rahaston, on Johtokun-

nan kustannettawa julkaisuja, joita ystäwät lewittäwät kaikkialla, saatawa kolehteja seurakunnista ja suoranaisia lahjoituksia, sekä lähetettäwä puhujia lietsomaan lähetysmieltä ja -rakkautta. Tästä toiminnastamme emme odottaisi moitteita, sillä mitään muuta emme woi tehdä, millään muulla tawalla ei ainakaan näytä waroja kokoon saatawan.

Olkoon tämän yhteydessä mainittuna, että wiime kewäännä kun kustansimme „Eloa" julkaisun ja asetimme sen hinnaksi 25 senttiä, että saisimme työmme korwaukseksi ja monien waiwojemme palkkioksi jäämään Kotilähetykselle edes joitain dollareita, niin joistain „suuremmistakin" seurakunnista saimme sellaisia uutisia, että julkaisumme on liian kallis. Jotkut yrysiwät saada ruweta myymään sitä halwemmalla ja toiset halusiwat jakaa kokonaan — ilmaiseksi. Jos näin tahdotaan tehdä lähetystyötä, niin haluaisimme tietää, mistä saamme siihen waroja?

Kaikki paikkakunnat eiwät kuitenkaan kohtele kallista työtämme samalla tawalla. Useilta pienemmiltäkin paikkakunnilta, joihin olimme julkaisua lähettäneet sadan kappaleen seuduille, tuli tilitys heti muutamien päiwien sisällä. Toisille paikkakunnille saimme lähettää lisää, kun sitäwastoin toisilla ei montu entisiäkään. Monia tuhansia kiitoksia lähetämme tämän julkaisumme mukana kaikille Kotilähetyksen ystäwille ja työskentelijöille. Herra kaikki waiwanne palkitkoon!

V. K.

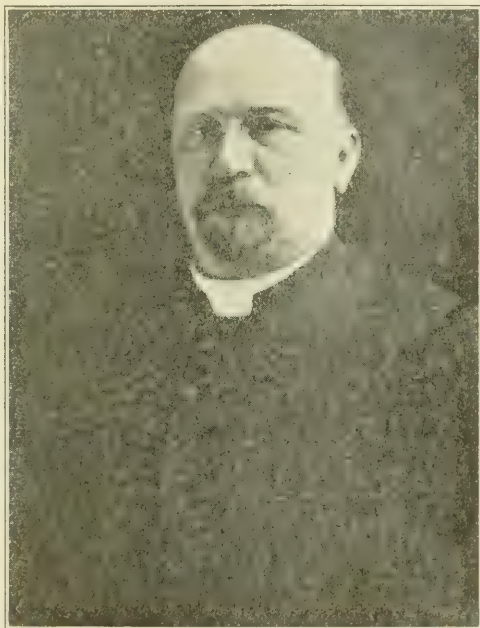
Kotilähetystyön tarwetta kuwaawaa.

„Onko kotilähetystyö tarpeellista?" ajattelee moni kristillisen seurakunnankin jäsenistä tänä päiwänä, waikka kotilähetystyötä on tehty jo kymmeniä wuosia tässäkin maassa. Woimmepa sanoa, että meidänkin suomalainen kirkkokunta täällä Amerikassa on ehdottomasti kristillisen kotilähetystyön tulos. Onko se tarpeellista? Tähän kysymykseen wastatkoon seuraawa ote eräästä meille saapuneesta kirjeestä:

Lake Wasaw, 12. 21. 19, Ont., Can.

„Kaihomielin muistelen niitä muistorikkaita Joulu-juhlia, joita olen ennen ollut tilaisuudessa wiettämään rakkaitten uskonweljien ja sisarten ja rakkaitten omaisteni seurassa, joita kaikkia puuttuu täällä Can[illegible] ja, syrjäisessä sopukassa. — — — — Me toiwomme, waikka se tosin saattaa olla turhaakin, että wielä joskus saataisiin tawata täällä [illegible] pastori; waikka onhan tämä matkakin liian pitkä ja kallis.

Me olemme täällä niinkuin eksyneet lampaat hyljätty eksyksiin, kun ei tänne yhtään Herran lähetyskään koske. Kun minä luen muista lähetysmatkoista ja tilaisuuksista, niin sydäntäni raskauttaa, kun me olemme kaikista ulkona, ja täälläkin on niin paljon meitä suomalaisia eikä mikään häiritse surutoinna nukkuwia. „Sillä pimeys peittää maan ja synkeys kansamme". Jos ei Herra auta, niin hukumme warmaan. Mutta waikka me tosin emme saa mitään ulkonaista tosi Joulua kuten

Past. V. Wuornos,
Idän piirin lähetyspastori.

kristillinen, luteerilainen seurakunta wiettää, niin toiwon kuitenkin, että Herra wielä meitäkin waiwaisia raukkoja armahtaisi, eikä armonsa olisi meistäkään kaukana. Toiwomuksella, että meillekin apu tulisi jostakin, lopetan heikon kyhäykseni.

Sydämen terwehdys ensin ja wiimein meiltä jokaiselta teille itsellenne ja kaikille uskonweljille ja -siskoille, waikka kaikille tosin kaswoista tuntemattomana. Jääkäämme Herran rauhaan!"

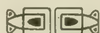
Tämä kirje on kirjoitettu Canadan karuilta kankailta, joissa asustaa

kansalaisiamme uudisasutkaina monia perheitä. Allekirjoittanut on käynyt, Minnesotassa ollessaan, terwehtimässä heitä pari kertaa. Sydämeni lämpenee wieläkin kun muistelen heitä. Päiwät ja yöt siellä yhteen mittaan pidettiin hartaushetkiä, laulettiin puhuttiin, taas laulettiin ja puhuttiin. Toisesta talosta siirryttiin toiseen taloon pitämään hartaushetkiä. Talojen wäliä oli toistakymmentä mailia. Mukana seurasi koko seurawäki. Jälkeenpäin on siellä sitten käynyt myöskin past. Merijärwi. Matka sinne on waiwalloinen, waan sitten perillä unohtuwat matkan waiwat sen ystäwyyden ja ilon tähden, jolla wierasetetaan wastaan.

Sydän oikein itkee, kun ajattelee, miten suurella halulla siellä tahdottaisiin kokoontua Jumalan sanan ääreen, eikä ole tilaisuutta siihen. Täällä järjestyneissä seurakunnissa, joissa on paljon tilaisuuksia Jumalan sanan kuuloon, tuntuu monesta kuin niitä olisi liiaksikin. Niitä lyödään laimin ja saatetaan olla niistä poiskin waikka wuosikausia. Kaipausta ei tunneta. Mutta annapa olla, jos joudutaan jonnekin syrjäseutuun, jossa ei kirkonkello ketään kutsu, ja jossa Jumalan sanaa ei kuulla, ikäwä tulee. Raskaaksi käy elämä. Ihmissielun syowyyksissä on sittenkin ijäisyyden janoa ja kaipausta. „Ihminen ei elä ainoastaan leiwästä", lausui Wapahtajammekin kerran kiusauksen hetkinään. Ihmisellä on katoamatoin sielu, joka elääkseen tarwitsee katoamatointa rawintoa, eläwää ijankaikkista Jumalan sanaa.

Woi, kumpa kaikki kristityt heräisiwät huomaamaan kotilähetystyön suuret, huutawat tarpeet!

V. Kuusisto.

Kotilähetystyö tarwitsee sinua ja sinä tarwitset kotilähetystyötä.

„Hän löysi weljensä Simonin ja sanoi hänelle: „Me olemme löytäneet Messiaan". -- Joh. 1: 42.

Emme aio tässä lyhyessä kirjoitelmassa esittää kristinuskon yleismaailmallisuutta, tai sen waltawaa waikutusta yhteiskunta-elämään. Muutaman sanan wain koskien asian ydintä, mieskohtaista suhdettamme Messiaaseen Jeesukseen, josta kotilähetystyön menestys niin suuresti riippuu, ja siitä tärkeästä welwollisuudesta, mikä jokaisella on kanssaweljiään kohtaan —.

Siinä määrässä kuin me itse tunnemme Jeesusta, me Hänestä puhumme muille ja seuraamme uskollisesti Hänen peri-aatteitaan elämässä.

Jeesuksen tunteminen on pohja lähetystyölle. Ilman sitä ei woida menestyksellisesti toimia lähetys-alalla enempää kuin muillakaan aloilla. Ilman sitä yhdistykset ja yhteistoiminnat owat selkärankaa ja tarkoitusperää wailla.

Noissa waatimattomissa, yksinkertaisissa sanoissa, jotka tekstinä mainitsimme, on laskettu pohja kotilähetystyölle. Missä ikänä onistumme saamaan ihmisiä iankaikkisen elämän woimien waikutuksen alaisiksi, jotka kohtaawat meitä Jumalan sanassa, kun ikäwöiwä sielu, parempaa elämää kaipaawa ihmislapsi, on löytänyt Messiaan aiwan persoonakohtaisesti ystäwänä ja ennenkaikkea Wapahtajana, sitä iloa ja tyytywäisyyttä minkä hän itse löysi, hän ei woi olla muille sanomatta. Hän tahtoo, että kaikki ihmiset löytäisiwät sen elämän lähteen, josta wuotaa ikuista nuoruutta wielä wanhalle, harmaahapsisellekin. Näinollen on jokainen kristitty itsestään johdonmukaisesti lähetystyöntekijä. Lähetyshenki itse asiassa ei olekkaan mitään muuta kuin olla Wapahtajan hengen läpitunkema, sen elähyttämä; tuntea sitä armon woimaa ja rakkautta, mikä Hänestä niin ylönpalttisena wuotaa — —.

Kun Antreas oli ollut yhden päiwän Jeesuksen luona, niin hän meni noutamaan myöskin weljensä, jolle Jeesus oli wielä tuntematon. Se oli innostus ja palawa rakkaus, joka hänet pakotti etsimään weljeään Jeesukselle. Innostus ja rakkaus, joka puhkesi hedelmää kantawaksi Jeesuksen läheisyydessä on Jeesuksesta lähtenyt ja Jeesuksen tykö wiewää —.

Lyhyesti: siinä määrässä kuin me olemme itse sywentyneet ja wakaantuneet todelliseen eläwään, persoonalliseen yhteyteen Wapahtajamme Kristuksen kanssa, me yleensä koetamme Häntä kirkastaa ympäristössämme.

Jos et ole koskaan tuntenut minkäänlaista innostusta puhua naapurillesi parhaasta ystäwästäsi, et salaista painostusta sydämelläsi sentähden, et milloinkaan lämmintä rakkautta weljeäsi kohtaan ja uskollisuutta ja rehellisyyttä etsellesi, joka olisi waatinut sinua puhumaan ja tekemään jotain lähimmäisesi hywäksi, pelkään, että kristillisyytesi on sangen heikkoa siksi, ettet ole tehnyt, mitä olisit woinut tehdä —. Jumalan rakkaus ei ole wielä tullut waikuttawaksi woimaksi.

Katsokaamme tapausta tekstissämme. Mikä kaunis yksinkertaisuus, ominaista jokaiselle kristitylle. Antreas ei tehnyt, kuten me olemme usein halukkaat tekemään. Hän ei sanonut: „Haluaisin nyt wäitellä

kanssasi Jeesuksen Messias-oikeudesta ennustusten pohjalla" j. n. e. — Ei! Hän meni veljensä luo innokkain mielin ja kirkastetuilla kasvoilla, niin että velikin huomasi jotain ihmeellistä tapahtuneen, ja sanoi: „Minä olen löytänyt Messiaan!" Siinä oli kaikki, mitä tarvittiin. Simon innostui asiaan. — Andreas johti hänet Messiaan luo. Eikä sitä koskaan katunut. Ottakaamme tämä yksinkertainen opetus tästä.

Voittaaksemme maailman ja ennenkaikkea omat kansalaisemme Jeesukselle, asia minkä jokainen kristitty voipi helposti tehdä.

Yksinkertaisesti vain kertoa toisille niistä persoonallisista kokemuksista, mitä itse on saanut kokea Messiaan yhteydessä Vapahtajana j. n. e. — Minä hyvänä siemenenä saattaakaan olla joku lämmin sana lähimmäisen kylmään sydämeen. Ehkä olet kokenut tätä?

Jumalan sana näyttää meille myöskin äärivviivat lähetystyössä. Kaikki ovat tehtävät opetuslapsikksi, mutta puhdistus tulee alkaa omasta huoneesta. Meillä ei ole oikeutta toimia muulla tavalla kuin mitä Raamattu opastaa. Tämä mies tarttuu kiinni auttamaan ensiksi sitä, joka on häntä lähinnä, omaa, rakasta veljeänsä. — Se on aivan luonnollista.

Ensi sijassa siis tulee lähetystyö alkaa kotona omaisten keskuudessa, omassa naapuristossa, kaupungissa, valtiossa ja koko maassa asuvan heimomme keskuudessa. Kuinka monta uupunutta ja väsynyttä veljeä ja sisarta salaisesti huokaakaan sinun apuasi. — Mitä teet lähimmäisesi hyväksi, kun röyhkeä jumalattomuus ja ovela synti vetää omaa veljeäsi hirvittävän onnettomuuden kuiluun? Oi, annatko heidän vaipua toivottomina lohduttaen vain itseäsi: „en ole veljeni vartia".

Ei! Jumala tahtoo sinulta aivan toista. Sinusta voipi olla suurta siunausta sille ympäristölle ja koko sille maailmalle, johon olet asetettu elämään. Voit tulla voiman lähteeksi toisille väsyneille, virkistykseksi monelle surulliselle. Saat tuoda levottomaan maailmaan taivaallista rauhan tuulahdusta. Opit itse yhä enempi käytännössä oikealla ajalla tekemään, mitä tulee tehdä, ja jättämään kaiken muun, opit ottamaan vaarin nykyhetkestä.

Ja lopuksi, se ennen kaikkea velvoittaa meitä itseä lujasti pitämään kiinni Messiaasta Jeesuksesta. Hänestä saadaan voima hallitsemaan ja järjestämään käytännöllistä elämäämme tarkoituksen mukaiseksi, voimaa voittamaan ulkonaisia oloja, sen sijaan että ne nyt häiritsevät ja usein voittavat sinut.

Jumala siunatkoon sinua lähetystyössä ja koko kotilähetystyötä.

M. Kortesmäki.

HOME MISSION OF THE FINNISH EVANGELICAL LUTHERAN CHURCH
IN AMERICA OR SUOMI SYNOD
MATT. 9, 37. 38

Hinta 25 s.